— Не вистачає йому скромності! —
Кричало круг мене голодне кодло
Скромних графоманів і чесних заробітчан.
— Так, трохи не вистачає йому скромності! —
Великодушно погодились поважні дяді,
Поблажливо дивлячись з критичних Говерл.
— Людський глас — глас божий.
Вирішив я: "Треба зайти до Скромності".
Купив пучок осніжених конвалій
І сизий флакончик парфумів,
Чесучевий плащ кинув на руку.
В кімнату взійшов — і остовпів, подивований:
П'яне опасисте бабисько лежить на дивані,
І смокче цигарку, і зирить презирливо скоса.
Знизавши плечима, я вийшов у клекіт людський.
… Поламавши стонадцять доріг,
Мимо тронів Апломбу і Слави
Брів обридливо — і мімоволі
Затялась моя думка оскомою:
"Треба ж зайти до Скромності".
Послизнувшись на пам'яті,
Передчуваючи стрічу, хильнув для хоробрості,
Купив цигарок ментолових, взяв "Спотикач" по дорозі,
Не стукаючи, ввірвався:
Стоїть дівча наполохане, смокче зорю-карамельку,
Русу косу розплітає, вронивши приколки долі…